

Svatí, kteří nás provázejí

Svatý Vojtěch (? 956 – 997), 23. dubna

Patron: Čech a Polska

Vojtěch se narodil v Libici u Poděbrad. Byl synem knížete Slavníka. Devět let studoval v Magdeburgu, zde obdržel biřmovací jméno Adalbert. Roku 982 byl zvolen nástupcem zemřelého biskupa Dětmara. Vysvěcen byl v italské Veroně roku 983. Jako biskup začal Vojtěch horlivě bojovat proti pohanským zvykům, otroctví, mnohoženství, krevní mstě a nekázní kněží. Při prosazování křesťanského života však narážel na odpor jak části kněží, tak některých mocných šlechticů. Dvakrát proto opustil Čechy.

Poprvé chtěl vykonat pouť do Svaté země, zůstal však ve slavném benediktinském opatství na Monte Cassinu. Odtud se odebral do Říma a roku 989 vstoupil s dovolením papeže do benediktinského kláštera. Po noviciátu složil v dubnu 990 slavné řeholní sliby. Tento skrytý život však nevedl dlouho. Po 2 letech přišlo pro něho do Říma poselstvo z Čech, aby se vrátil na svůj biskupský stolec. Vojtěch, řeholník a misionář, se vrátil v průvodu 12 řeholních bratří a pro ně založil roku 993 v Břevnově první mužský benediktinský klášter. S touto duchovní podporou pokračoval v Čechách v šíření křesťanských ideálů.

Pro nové, stále se přiosťující spory se šlechtou, Vojtěch podruhé (roku 994) opustil svoji diecézi a odešel do římského kláštera. Především mohučský arcibiskup Willigis na něho naléhal, aby se vrátil. Avšak Vojtěch s návratem váhal. Od papeže si vyžádal dovolení, aby mohl jít hlásat evangelium pohanům, nebudou-li ho Čechové poslouchat. Ještě před hranicemi ho zastihla strašná zpráva, že jeho rodná Libice byla 28. září 995 zničena a celý rod Slavníkovců byl vyvražděn. Vojtěch se rozhodl šířit evangelium se svou družinou, kterou tvořili Radim (jeho nevlastní bratr), Radla, Ascherich, Bruno, Svorad a Benedikt, na území dnešního Maďarska a Polska, tehdy Pruska. Nakonec zemřel mučednickou smrtí 23.4. 997 ve svých 41 letech na území pohanských Prusů. V roce 999 byl Vojtěch papežem Silvestrem II. na žádost císaře Oty III. prohlášen za svatého. Za knížete Břetislava I. roku 1039 byly jeho ostatky převezeny do Prahy a uloženy v kostele sv. Víta.

Vydává Farní rada Římskokatolické církve v Lounech
www.farnostlouny.com **Duben 2011** • Ročník 4 • Neprodejné

Úvodní zamyšlení

„On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.“
(2 Tim 1,10)

Aktuálně

SBÍRKA NA POMOC JAPONSKU

Charita ČR vyhlásila sbírku na pomoc obětem přírodní katastrofy v Japonsku, které v pátek 11. března 2011 zasáhlo zemětřesení, následná vlna tsunami a poškození jaderných elektráren. Na pomoc obětem zemětřesení a následné vlny tsunami otevřela Charita ČR sbírkové konto, číslo účtu: 55660022/0800 u České spořitelny, variabilní symbol: 135. Pomoci můžete také zasláním dárcovské SMS ve tvaru DMS CHARITACR na číslo 87777.

SBÍRKA ŠATSTVA A HRAČEK

KDU-ČSL a Děkaný úřad v Lounech pořádají sbírku na humanitární účely dne 2. dubna 2011 od 09:00 do 13:00 v průjezdu lounského děkanství.

PAMĚTNÍ DESKA BISKUPA JOSEFA KOUKLA

Jméno 18. biskupa litoměřického, Mons. ThDr. Josefa Koukla, který zemřel 22. května 2010, bude připomínat pamětní deska, jež byla umístěna v pátek 18. března 2011 na jeden z pilířů v katedrále sv. Štěpána na Dómském náměstí v Litoměřicích. Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant ji požehná o 4. neděli postní dne 3. dubna 2011 po mši svaté, která začíná v 10 hodin.

SETKÁNÍ FARNÍ RADY

Farní rada se schází ve čtvrtek 7. dubna 2011 od 18:30.

Přehled nedělních a svátečních bohoslužeb

- 03.04.2011** **4. NEDĚLE POSTNÍ - RADOSTNÁ**
Chrám sv. Mikuláše v Lounech - Mše svatá v 08:30.
- 07.04.2011** **1. ČTVRTEK V MĚSÍCI**
Kostel Nejsvětější Trojice a 14. svatých Pomocníků
- Mše svatá v 17:30.
- 10.04.2011** **5. NEDĚLE POSTNÍ**
Chrám sv. Mikuláše v Lounech - Mše svatá v 08:30.

Kostel sv. Matouše v Dobroměřicích - Mše svatá v 10:30.
Možno si také prohlédnout překrásné gotické fresky.

Bohoslužby ve Svatém týdnu a velikonoční bohoslužby v Chrámu sv. Mikuláše v Lounech

- 17.04.2011** **KVĚTNÁ NEDĚLE**
Mše svatá v 08:30.
Tuto neděli si připomeneme slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma slavnou bohoslužbou se svěcením ratolestí (kočiček), průvodem a čtením pašijí.
Sbírka je určena na záchranu kostelů.
- 21.04.2011** **ZELENÝ ČTVRTEK**
Mše svatá v 17:30.
Poslední večeře Ježíše Krista.
Památka ustanovení mše svaté.
- 22.04.2011** **VELKÝ PÁTEK**
Křížová cesta v 15:00.
Svatost smíření v 16:00.
Den umučení Ježíše Krista - obřad v 17:30.
Uctívání svatého kříže, zpívané pašije.
Sbírka je určena na Jeruzalémský Boží hrob.

- 23.04.2011** **BÍLÁ SOBOTA**
Kaple otevřena od 08:00.
Výstav Nejsvětější svátosti - adorace u Božího hrobu.
-
- VIGILIE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ JEŽÍŠE KRISTA**
Slavná mše svatá v 19:00.
Svěcení ohně a velikonočního paškálu, četba z Písma svatého, křestní obřad.
- 24.04.2011** **BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ** - Mše svatá v 08:30.
Slavná mše svatá doprovázena Chrámovým sborem.
- 25.04.2011** **VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ** - Mše svatá v 09:00.
Slavná mše svatá. *Velikonoční pomlázka pro děti.*

Přehled velikonočních bohoslužeb v našem farním obvodu

- 24.04.2011** **BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ**
Kostel sv. Vavřince v Černčicích u Loun
- Mše svatá v 16:00.
- 25.04.2011** **VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ**
Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově
- Mše svatá ve 14:30.
- 30.04.2011** **SOBOTA VELIKONOČNÍ**
Kostel sv. Jakuba Staršího v Cítolibeč
- Křestní mše svatá v 10:00.

Kostel sv. Stanislava v Měrunicích
- Mše svatá ve 14:00.

Učí se církev

Svatý týden

Svatý týden tvoří vrchol církevního roku. Připomínáme si v něm události, ze kterých vyplývá smysl a cíl veškerých lidských dějin - Ježíšovo utrpení, smrt a zmrtvýchvstání.

Květná neděle (Palmová, Pašijová)

Ústřední událost, kterou si připomínáme průvodem s jívnými ratolestmi, je Kristův triumfální vjezd do Jeruzaléma. Při mši svaté čteme biblické vyprávění, které popisuje Ježíšovo utrpení a smrt (pašije).

Zelený čtvrtek

V tento den si připomínáme den ustanovení Nejsvětější svátosti a ustanovení kněžství. Dopoledne biskup, obklopený svým kněžským sborem, světí při mši svaté oleje, které jsou používány při udělování svátostí. Večerní bohoslužba zpřítomňuje poslední večeři Páně. V liturgii se také objevuje další obřad: biskup či kněz umývá podle Kristova příkladu dvanácti věřícím nohy. Je to vnější vyjádření rozhodnutí napodobovat Kristovu pokoru a ducha služebné lásky bez ohraničení.

Při večerní mši svaté zaznívají naposledy zvony a varhany. Na znamení smutku se odmlčí až do velikonoční vigilie. Obřady končí přenesením Nejsvětější svátosti do připraveného svatostánku. Poté se obnaží oltáře a zakryjí se nebo odnesou všechny kříže. Věřící by měli setrvat alespoň v krátké adoraci před Nejsvětější svátostí oltářní.

Velký pátek

Tento den je připomínkou dne smrti Ježíše Krista, kdy se konal proces odsouzení, jeho poprava a pohřeb. Podle prastaré tradice dnes neslavíme eucharistickou oběť, ale obřady na památku utrpení Páně. Velkopáteční obřady mají tři části: Bohoslužbu slova (ve které se čtou pašije) zakončenou přímluvami za celý svět; uctívání kříže a svaté přijímání. Na začátku obřadů padá kněz před oltářem na tvář, aby vyjádřil náš zármutek nad Kristovým utrpením, ale i naši ochotu nést životní kříže, a tak Ježíše následovat. Projevem naší účasti na Kristově utrpení je velkopáteční půst.

Bílá sobota

Během Bílé soboty se ve dne zásadně neslaví mše svatá a neudělují se svátosti, kromě pomazání nemocných a svátosti smíření.

Bílá sobota je příležitostí prožít u Kristova hrobu skutečnost smrti, beznaděje a prázdnoty. Tedy všeho toho, v čem bychom byli díky hříchu uvězněni, nebýt Ježíšova vítězství, slaveného o Velikonoční noci.

Noc ze soboty na neděli: Velká noc, Velikonoční vigilie

Liturgie začíná svěcením ohně a velikonoční svíce - paškálu, který je symbolem zmrtvýchvstalého Krista, vítěze nad smrtí a nad temnotami zla. Křesťan, který je včleněn do Krista - Světla, se ovšem stává také celou svou bytostí pramenem světla pro ostatní.

Při liturgii slova rozjímáme o velikých a obdivuhodných činech, které Bůh vykonal od počátku světa, aby připravil a uskutečnil naši spásu.

Při liturgii křtu obnovujeme svůj křest, při kterém jsme se sjednotili s Kristem, vstali jsme do nového života, a se svící - světlem v ruce si uvědomujeme poslání, které z toho plyne.

Při eucharistické liturgii tvoříme rodinu Božích dětí kolem jednoho stolu. Abychom se mohli rozvíjet, růst, potřebujeme výživu. Jsou jimi Tělo a Krev velikonočního Beránka - Krista. Eucharistie je nám pokrmem na cestě až k branám věčnosti, k branám našeho Domova.

Neděle zmrtvýchvstání Páně, Boží hod Velikonoční

Kristus vstal z mrtvých za svítání „prvního dne v týdnu“, neboli „prvního dne po sobotě“. Svým zmrtvýchvstáním dovršil Boží stvořitelské a vykupitelské dílo. Proto se křesťané v tento den začali pravidelně scházet k eucharistickému „lámání chleba“ a tento den nazvali „dnem Páně“. Každá neděle v roce je tedy „oslavou Velikonoc“ - zpřítomněním Kristova vykupitelského činu, ze kterého můžeme čerpat posilu pro naši vlastní cestu zmrtvýchvstání.

(zdroj web stránky www.pastorace.cz)

Bůh a rolník

(redakcí převzatý úryvek ze sociologického výzkumu)

Připsáno světlé památce PhDr. Ivo Markvarta (8.6.1956 — † 10.9.2005), bývalého ředitele lounské knihovny, k jeho nedožitým 55. narozeninám.*

„Jdeme-li hlouběji k tomu, co rozumí rolník pod slovy „víra v Boha“, ukazuje se několik důležitých faktů: Bůh není něco vzdáleného v nekonečnu. Je zde v našem životě, každodenním dění. Požehnání a spása člověka přicházejí od Boha. Dle mínění rolníků z toho však neplyne, že na jejich vlastních postojích a činech nezáleží. Právě naopak. Bůh každému ukazuje, že ve světě je něco, co závisí pouze na něm, na konkrétním jedinci. A to je potřeba vykonat. Proto veškeré konání, nejen práce ve smyslu obživy, je součástí pozemského, přírodního řádu a zároveň součástí řádu přesahujícího, transcendentálního. Ani jeden z nich nelze svévolně porušovat.

„Svítil na nás dvojí slunce – jedno na obloze, druhé od Pána Boha“ je překrásným vyjádřením předchozích odstavců, jak jsme to slyšeli od jednoho rolníka. Někteří hovořili o síle víry v Boha, o síle pravdy generací, rodu. V těchto chvílích dialogu jsme si postupně uvědomovali, jaký je podstatný rozdíl mezi duchovním světem rolníka, jeho vědomím, a duchovním světem tzv. moderního člověka, který prožívá různé podoby odcizení, vykořenění a samoty. Rolník nevidí sebe sama jako něco opuštěného. Je zde Bůh – transcendentální nadpozemský řád, ukazující do budoucnosti. Je zde rovněž tradice rodu – transcendentální řád pozemský, ukazující do minulosti a dávající naději a záruky pro dny příští. Lze obrazně říci, že právě tyto dvě jistoty jej dělají pevným, nezdolným jak tvář v tvář nekonečnosti vesmíru, tak tvář v tvář k všemožným apokalypsám vymyšleným a realizovaným člověkem. „Nemohli jsme jinak.“ „Nemohli jsme zradit sama sebe.“ „Svědomy nám nedalo.“ To byly nejčastější formulace vysvětlující skutečnost, že přežili kolektivizační smršť.“

(zdroj: LAPKA, M.; GOTTLIEB, M. *Rolník a krajina : kapitoly ze života soukromých rolníků*. Praha : SLON, 2000. Publikováno s laskavým svolením Sociologického nakladatelství.)

Promluva na Boží hod velikonoční: Pán je to!

P. Dušan Berta

Během jistých duchovních cvičení byla poslední meditace zaměřená na praktické prožívání Kristova vzkříšení v běžném životě. Jejím podkladem byl příběh o Ježíšových učednících, kteří se po nečekaných událostech v Jeruzalémě vracejí k běžnému životu v Galileji a ke své předcházející práci – k rybolovu. Pro nás je možná zvláštní, že po nevšedním zážitku Kristova zmrtvýchvstání se prostě vracejí k tomu, co dělali předtím, ale zároveň je to výzva, abychom s hlubokým významem velikonočního tajemství vstoupili do svých všedních dní, které potřebují být poznačené tímto tajemstvím. Vzpomínaná meditace hovoří o tom, že po setkání se Zmrtvýchvstalým se apoštolům zpočátku nedařilo povznést svůj život k nové kvalitě. Jakoby právě toto chtěl naznačit evangelista Jan popisem neúspěšného rybolovu (Jan 21, 1-14). Vstoupí-li člověk do všedního dne bez zmrtvýchvstalého Ježíše, často zakouší nezdary provázené bezútěšností.

Ale když do lidských snah apoštolů vstoupil vzkříšený Pán a oni s ním v živé víře komunikovali, síť se naplňovala rybami. Úsilí člověka dostávalo smysl a jeho život zase novou tvář. Co to znamená pro náš praktický život? Co máme udělat my, abychom mohli prožívat svoje dny ve znamení Ježíšova zmrtvýchvstání? Velmi důležitá jsou slova, kterými apoštol Jan, obrátíc se na apoštola Petra, komentoval tento zázračný rybolov: „Pán je to!“ Tato slova se i pro nás můžou stát cestou, jak se uprostřed všedního dne setkat se Vzkříšeným. Potřebujeme si v modlitbě projít svůj všední den a přitom si všude a u všeho v duchu říkat: „Pán je to!“ Je při mě, když sedím v kanceláři u počítače. Je u mě, když rozmlouvám s jinými. Provází mě, když se jdu do kostela pomodlit anebo se procházím po městě... Zpřítomníme-li si tuto větu ve všech denních situacích, tak dostane novou tvář. Zjistíme, že ke vzkříšení může dojít i uprostřed všedního dne i u té nejbanálnější práce. Zamračené ráno se náhle vyjasní a ke vzkříšenému Ježíši Kristu vzniká osobní vztah. Nové světlo odtud bude dopadat na všechno, co konáme. Budeme to konat před zrakem milujícího Boha a ve společenství se vzkříšeným Mistrem. Životní atmosféra se změní. Už nebudeme sami. Po boku nám bude stát vzkříšený Pán a bude naplňovat náš běžný den teplem lásky a světlem svého vzkříšení.

(zdroj web stránky kapky.eu)